

ODSTĘPNY (3) *ai*

o *prawdopodobnie jasne (tak w od-)*.

pl N m pers odstępn(i) (1). ◇ G odstępn(i) (1). ◇ A subst odstępn(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Taki, który wyłamał się z jakiejś wspólnoty, obowiązku wierności (3) : kiedy to mamy w Piśmie S. iż Diabeł nie był łtałym w prawdzie/ tedyć się y to pokázuie/ iż drudzy odstępn(i) Angiolowie od początku łwego/ łáfką obdárzeni byli. KuczbaKat 20.

a. *Taki, który złamał nakazy boskie (2) : [Pan Bóg] ty niewdzięczne y odstępn(e) Narody potráci/ y oładzi łwoię winnicę innemi SkarJedn 384.*

α. *W funkcji rzeczownika (1) :*

Szereg: »odstępny i nieposłuszny« (1): Tę rozgę chowác w łkrzyni kazał P. Bog/ ná pámiątkę odstępn(i) y niepołufznych: áby wstály ná kápłany łzemránía y zazdrości ich. SkarŻyw 493.

Synonim: a. nieposłuszny.

Cf NIEODSTĘPNY